

האלנות, וחד פתווי פיל – סתימת בקען קרע המגולים את שורשי האילן, שלא תיכנס בהם רוח ותיכבש, וקשה לאברני אלין אסօר בשבייעת, שהרוווחה אסורה בה, אך לפתווי פיל שרי מותר, שהעומדה האילן מותרת במקומות הפסד. הגמרא מביאה מהוליקת בדיון החורש בשבייעות: איטperf, תחזרש בשבייעת, רבי יונתן ורבי אלעזר נחלקו בדיןינו, חד אפר לזכה, שחרישה זו נאסרה מן התורה בלבד, וחד אפר אין לזכה, שלא נאסרה בלבד. הגמרא דינה במחלוקתם: ליפא – שמא נאמר שבדבוריו ורבביaben אפר רבוי אילעא קיטיפלע – נחלקו ראנר רבויaben אפר רבוי אילעא, כל פוקום שנאנר קל בעשת, ופערש נאמר בלא תשעת, אין דין אותו בכל ופרט וכל לרבות כל שכען הפרט, אלא בכלל ופרט לרבות רק מה שבפרט, בין נשנה מהאר מקומות שהכלל והפרט באותו ציווי,עשה או לא העשה. ובшибיעת נאמר כלל והגנום ר' שבת שבותון היה להארץ, ואחר כך פרט (שם) שך לא תרע וברוך לא תזעם' וגוי, ואחר כך שוב כלל (שם כה ח) 'שנת שבותון היה להארץ', שהכללים הםעשה והפרט לא העשה, פאן ראנר לזכה, לית ליה – אינו סובר בקרביaben אפר רבוי אילעא, لكن ודרושים בכל ופרט ובכל, ומרבבים לאיסור תורה את כל המלאכות שלא נתמעטו, פאן ראנר אין לזכה, אית ליה – סובר בקרביaben שודרים בכל ופרט, ולוקה רק על המלאכות המפורשות. והזה הגמרא: לא, יחנן שלא נחלקו בהו, ורקובי עלאטיא לית ליה – שניהם אינם סוברים בקרביaben אפר רבוי אילעא, ולפנאי ראנר לזכה שפור – מובן שלמדוים לרבות כל המלאכות ואף חירisha. ומאן ראנר אין לזכה, אפר לך לבאר שיטה, טברי – חרי וסידה בכלל ורעה ששיתין מעמידים פירות, ובצירה בבל' קיטירה שתיתון קיצרת פרי, ולטא הלכתא בתיביון רתקפנא – לאיזה צורך נכתבו, ליפר ראנר ותולות – למדנו שעל חולדות אלו הוא רשייניב, אהויליה אהויליא – על תולדות אחרות לא רשייניב בין שלא נאסרונו].

מקשה הגמרא: וכי לא נאסרו, וחתני באכניתא, שך לא תרע וכרכיך לא תסוטו, אין לי אלא יידען ווטר, פנן לעודר ולקיישקוש ולביבות, תלטוד לוטר שך לא, ברכיך לא, כל מלאהה שבשרה, ולא כל מלאהה שבברכה. ומפני שאין ברכטטן ואין פוגדין ואין פטפוני באילן בשבייעות, תלטוד לוטר שך לא, ברכיך לא, כל מלאהה שבשרה לא, כל מלאהה שבברכה לא. ומפני שאין טבולין ואין טפרקון ואין טענין באילן בשבייעות, תלטוד לוטר שך לא, ברכיך לא, כל מלאהה שבשרה לא, כל מלאהה שבברכה לא. ובכל לא יקשבש מחת תעדיים, ולא יעדר מחת הנפטים, ולא יטלא נקעים טום, ולא יטעה עוגיות לנפטים, תלטוד לוטר שך לא תרע, ורעה בכלל שביעית היתה, ולפה נאתה, להקיש אליה ולוטר לה, מה ורעה פיוורתה שהיא עכזרה שבשרה ושבברכה, ונאסרה בשבייעות, אף כל מלאכה שבשרה עבודה שבשרה ושבברכם נאסרה, וממעט המלאכות האחרונות שכן בכרכם ולא בשדה, שאין אסורה בשבייעות. מבוואר מדרבי הברייטה, שיש מלאכות שאין מפורשות בתורה. ואסורות, וקשה לרבא אמר שرك המפורשות נאסרו מן התורה. מתרצת הגמרא: מלאכות אלו שלא נכתבו אסורה רק טרנבן ואין לוקים עליהם, וקרא אנטפקא בעלמא – והדרשה שהובאה בבריתא מפסק, היא סמרק בלבד שהביאו חכמים לדבריהם מן התורה.

אך שאר המלאכות שנן כתולדות למלאכות המפורשות בתורה, לא אסורה רק מטה בשבייעת, דכתיב (ויקרא כה-ד-ה) 'יפשנה השבייעת שפת שבותון היה לאין שך לא תרע' וכתיב לא תומר, את ספיטי קציר לא תקצער ואת עבוי נזירך לא תבצער, יש לברה, טברני – הרוי ומייה היה בכל מלאתך ורעה שתיתון ממעימות פירות, ובצירה בבל' קצירה ששוויתן קיצרת פרי, ולטא הלכתא בתיביון רתקפנא – מודוע נכתבו ומירה ובצירה בפירוש, וראי לטיפרא – למדר ראנר חולדות – שرك על חולדות אלו שאיסורן מפורש בתורה טיקיב, אך אנטפקטיא – על אחרות לא טיקיב, ואסורות רק מדרבען.

מקשה הגמרא: וכי לא נאסרו מן התורה בשבייעת מלאותה שלא נתרשו בתורה, וחתני באכניתא, נאמר בשבייעות (ויקרא כה-ז) 'שך לא תרע וברוך לא תטמר', אין לי לאסורה אלא יידען – וריעת השדה ויטור – חיתוך ענפי גפן בישים, פגון ליבוש – עקרית העשים רעים מבן הטובים שלא ייכחשום, ולוידור – חיפורת תחת הגנים ליריכו הקרקע, וליבשות – חיתוך העשים מבן הטובים, שאסורים, תלטוד לוטר – מלמדנו הכתוב שלא אלא אמר לא תרע שך ולא תסוטו, שיש לדירוש באילן נאמר שך לא, ברכיך לא, ולמדים שלא תעשה כל מלאהה שבשרה, ולא כל מלאהה שבברכה, ובא לרבות את המלאכות הנוכרות. וטפנון למד שבחיעית אין טבקטיא – אין חותכים ענפים יבשים מאיין, וαιין טפנון באילן – אין קשורים ענפים מיין רענן ורק לסומכם שלא יכברדו עליון, תלטוד לוטר שך לא, ברכיך לא, לא תעשה כל מלאהה שבשרה ולא כל מלאהה שבברכה. ומפני לנויד שבחיעית אין טובלין – אין מניחים ובב עיקריילן, וαιין טפרקון ממנו את האבנים המונחות על עיקריין, וαιין טענין – אין מוכסים באבקון – אין חותכים ענפים מאיין רענן ורק לסומכם להקל עליון, יכשקס – יהفور מחת התויתים, ולא צעד מחת הנפטים לרבך את הקרקע שתוחתיים[ה], ולא יטלא את הגקעים – גומות שביב השדה פום להשkontה, ולא בעשה עוגיות לנפטים – חיפורת סיבב עצי גפן לאסוף מים לגוננים, תלטוד לוטר (ויקרא כה-ז) 'שך לא תרע' ורעה בבל' שביתת הארץ קיתת, ולפה יצחה ממנה ונתפרשה, להקיש כל המלאכות אליה ולוטר לה, מה ורעה פיוורתה שהיא עכזרה שבשרה ושבברכה, ונאסרה בשבייעות, אף כל מלאכה שבשרה עבודה שבשרה ושבברכם נאסרה, וממעט המלאכות האחרונות שכן בכרכם ולא בשדה, שאין אסורה בשבייעות. מבוואר מדרבי הברייטה, שיש מלאכות שאין מפורשות בתורה. וaska, וקשה לרבא אמר שرك המפורשות נאסרו מן התורה. מתרצת הגמרא: מלאכות אלו לא אסורה רק טרנבן, וקרא שדרשו להו אוסון, והוא אנטפקא בעלמא – סמרק בלבד שהביאו חכמים לדבריהם מן התורה בדרישה זו[ו].

נהבר בבריתא שקשוש מותר בשבייעת. מקשה הגמרא: וקשוש בשבייעת טרי שרי – האם מותר, וכא בתייב (שמות כב ייא) 'תשבייעת השטטנה וגטשתה', ודרשו בבריתא (סמה מומ) 'תאטטנה' מלוקטט, 'גטשתה' מטסקל – לסליק אבנים מהברם. ומבוואר שקשוש אסורה. מתרצת הגמרא: אפר רב עזקה בר חמא, תרי קשוש קשי – יש שני מינוי קשושים, חד אברוי אילני – להסביר

מועד קטן דף ג עמוד ב תלמוד בבבלי המבוادر "שפה ברורה – עוז וחדר" (ליום שבת קודש) רמה

46 פרי אפר רבבי יוחשע בן לוי טשומ בך קפרא, רבנן גטיליאל ובית דין
47 גבנו לדין על שני פרקים הללו – פסח בשדה הלאן ועצרת בשדה
48 האילן, ובפלום, והתיו לחורש עד סוף השנה.
49 אפר לה רבנן וירא לרבי אבהו, ואפריה לה – ויש אמרים שעריש לךיש
50 אמרו לרבי יוחנן, קשה על דברי בר קפרא, רבנן גטיליאל ובית דין
51 ריבנן צביו בבלאי פקנאה דבית שפאן ובית היל – כיבודם יכול לבטל
52 תקנת בית שמאי ובית הלל שתקנו זמניהם אלה, וזה תנן במסנה
53 (עריש פ"א מ"ה), אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין תמיון שתיקון
54 תקנה או מנהג או גירדה, אלא אם כן בית הדין המבטל דודל מטנו
55 – מן המתקן, בchapח – שהרבו דיניינו יותר בתורה, ובטנו – גROLIM
56 בגין שנויותם ובתלמידיהם, ורבנן גטיליאל ובית דין לא היו
57 גדולים מבית דין של בית שמאי ובית הלל, וכיצד ביטול תקנות.
58 אשוטט – שחק והשכ מה יעה בפ"ש קרא (אחת), ואפר לה
59 לרץ ואת, אימור – אמרו שכך חוץ בית שמאי ובית הלל ביעין
60 בשתי קנו, כל בית דין קוץחה לבטל זאת בזוא ובפטל, שחששו
61 שמא היה צורך לבטל מה שקדם ריבנן, וכן כשראה רבנן
62 גטיליאל שיש צורך בכך ביטול תקנות.
63 מקשה הגמורא; וכי תקנה זו דירחו (–שליהם) היא, והלא חלכה
64 למשח טפי דיא, דאמיר רבני יוחנן טשומ (–בשם) רבני
65 נחויא אש בעקבות בית חורקן, שלשת דינים אלה, דין עשר נטיעות
66 – עשר אילנות שנטעם בשדה בתוך מידת בית סאה (חמשים על
67 חמישים אמרה), ומופורים בשדה במרקח שוה והמה, מותר
68 לחורש את כל השדה עד סוף השנה השישית, ודין ערבה
69 שמקיפים בה את המזבח בחג הסוכות, ודין יטוף תפעים על המזבח
70 בחג הסוכות בהקרבת תמיד של שחר, הם חלכה למשח טפי.
71 ומבוادر שדווקא בנטיותיהם זקינים אסור, מהלכה למשה מסיני.
72 ראש השנה, אך באילנות זקינים אסור, מהלכה למשה מסיני.
73 וקשה כיצד יוכלים רבנן גטיליאל ובית דין לבטל זאת ולהתיר.
74 מורתצת הגמורא: אפר רבני יאצקה, כי עטידי חלבתא – על אייה ומן
75 קיבלו הלבנה למשה מסיני לאסור חרישה, רק על שלשים יומ לפני
76 ראש השנה, ואתו עני – ובאו בית שמאי ובית הלל ופקון – ותיקנו
77 לאסור כבר טפח בשדה לבן ומצערת בשדה האילן, ואתנו
78 בירחו – והתנו בתקנותם של קוץחה לבטל בזוא ובפטל, ורבנן
79 גטיליאל ביטול רק מה שתיקנו בית שמאי ובית הלל.
80 הגמורא מקשה על איסור שלשים יום קודם ראש השנה: עני – וכי
81 אלו חלבתא ינחו – נאסרו בהלכה למשה מסיני, הלא קראי ינחו
82 – יש למלוד את דינם מפסוקם, (רגמן) [רבנן] בבריתא, אמרו
83 בפסוק (שנתה לד ס"א) 'ששית ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש'
84 ובacaktר תשbeta, רבני עטידי אפר אין לומר שסוף הפסוק 'בחריש'
85 ובקצר תשובות' נאמר בשbeta, שהרי בה ליט' מלאות אסורת
86 ולא רק חרישה וקצירה [ו], אלא בשbeta חרישה וקצירה
87 אסורת בה, ואין אידך לופר אותה בקצר וקציד של שביעית עצמה,
88 שתהי בגד אפר בה ויקרא מה-ה – שקד לא תונע וברטך לא תונת,
89 ואת ספיקת קציך לא תקצור. אלא כוונת הכתוב 'בחריש ובקצר
90 תשבות' היא לתריש של ערבית שביעית

1 כי אפר – כשהಗיגו רב דידי מארכן שאראל לבבל אפר, בארץ
2 ישראל שמעתי חכם שאומרה, וכל היה לומר שליקה אדם על
3 החtopicת בשבייעת, ונשביב לה – והביאו לכך פלטודא לפטודא –
4 למפורט פטודו, ולא דענא פאי פלטודא ומאי חtopicת – ואני יודע
5 מהו כוונתו ביחסותה, ומהו הלימוד השביבא.
6 מביאה הגמורא שנחלקו בו הוה אמראים: נבי אלעוז אפר, כוונת
7 החכם ביחסותה לחריש בשבייעת, שאין איסורה מפורשת בתורה,
8 אלא למדים אותה כדרלהן, ותבי קאפר החכם, וכל ולקה על
9 מלאתה חירש בשבייעת, ממשום דאתיא – שנלמות טבל ופרט
10 ובכל מבואר לעיל (עי), שיש לרבות כל מלאה בעין הפרט
11 שהוא זרעה ומירה המפורשות בתורה, והינו גם את החירש
12 ממשיעת לזרעה. ונשביב לה פטודא לפטודא – לפטר ממלכות
13 את החורש והעשה שאר מלאות שאין מפורשות בתורה, ראם
14 בין שוחבים עליהם קשה כל העטידי לפקח לי – מודיע ערך לפטר
15 את כל הפרטים שעון המלאות המפורשות בפסוקים, אלא ודי
16 כדי להשמע שדווקא עליון לוקים, ולא על חרישה ושאר
17 מלאות.
18 [רבני יוחנן אפר, הכוונה ביחסותה, ליטים שחויפטו חקטים לאסורה
19 בהם מלאה לפני ראש השנה של שביעית, ותבי קאפר החכם,
20 וכל ולקה על שעשה מלאה בזמנ החtopicת לפני ראש השנה
21 ממשום דאתיא – שנלמות פן הפסוק (שנתה לד ס"א) 'בחריש ובacaktר
22 תשbeta' מבואר להלן בבריתא, ואם כן דין החtopicת בדין שביעית.
23 ונטיב לה פטודא לפטודא ממלכות, ברבנן לטיפר – בפי שרוצים
24 לומר [קנון ר].
25 מבררת הגמורא: פאי הם הדיטים שלפני וראש השנה של תוספת
26 שביעית. משיבת הגמורא: בדרתון במשנה (שביעית פ"א מ"א) עד פ"ט
27 חורשין בשנה אליו לזכר השבחת האילנות והפירוט ערבית שביעית,
28 נחלקו בזה תנאים, בית שפאי אופרים, כל וטן שיפח לפרי של
29 השנה השישית, והינו זמן מועט לפני חג השבעות. ובית היל
30 אופרים, חורש לצורך פירוט השישית עד ענברת (חג השבעות),
31 שעוד או חרישה מועילה לאילן, וקרובין דבר אללו להיות ברכבי
32 אלו – הזמן שאמרו בית שמאי קרוב לוין שאמרו בית היל.
33 עוד שניו במסנה (שס פ"ב מ"א עד טתי חורשין בשנה תלבון
34 – התבואה) בערב שביעית, טשתחבללה חלקה (החלחולות)
35 שבCKERע מחמת הגשימים, שעד אז החרישה עדין מועילה
36 לוריית השנה השישית, וכל וטן שפאי אופרים חזרשים בשדה בערב
37 שביעית כדי ליטע טקשאות וטקלות (–שורות קשואים ודרולעים),
38 סימן הוא שעדין לא כלחה החלחולות, ומותר לחורש בשדה
39 התובאה. רבינו שמעון אופר, אם כן שזמנ החtopicת תלי' בעמישים
40 אלה, נמצאת שונתנית תורה ישיעור תוספת שביעית לכל אידך ואחד
41 ביר, שהוריא אין כל השדות שווים בהם, ופעמים שהשיעור בו קודם
42 לשיעור בו, וובאו לטעות בשיעור זה. אלא חרישה מותרת
43 לצורך שישיית בשדה תלבון עד הפסת, ובשדה האילן עד ענברת
44 (ופית היל אופרים עד הפסת).
45 הגמורא דנה מה זמן תוספת שביעית בזמנינה ואפר רבני שמעון בז

אגרות קודש

ביה, כי טובת, תש"יב
ברוקין.

הריה"ח הווע"ח אי"א נו"מ וכור' מורהנין שי

שלום וברכה!

...הנני מסגיר פה... מכி כליל לכמה מהתלמידים, אשר כיוון שאין הזמן גורמא לענות לכארוא
בפרט, הנה מטובו לקרות זה לפניו, אחורי ההקדמה שזו מענה ג"כ פרטיל לכארוא השואלים כגוון
זה, ובטע אם יראה שעריך זה ביאור, הנה אל בינו אשר ימצא האותיות המתאימות לה.
ברכה.

נ"ב: בעניין חרישה וזרעה, יעווין בלקויות בשלה דיה ראו רפ"ד, שם נסמן, בלקויות שה"ש
לח, ב, ובהמשך מים רבים תרlich פרק צ"ח ואילך. ובכמה מקומות.